

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟ- ΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Απόρροια του Νεοημερολογιτικού Σχίσματος του 1924 είναι ή γένεσις του **Φλωρινοσεραφειμικού Σχίσματος** του προκληθέντος τὸ 1937. Ὀνομάζεται δὲ οὕτω τὸ Σχίσμα τοῦτο διότι χαρακτηρίζεται, ἀφ' ἑνός, ἀπὸ τὸ κακόδοξον φρόνημα τοῦ πρώην **Φλωρίνης** Χρυσοστόμου Καβουρίδου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶναι **μόνον *Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισματικῆ***, καί, ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ τὴν ἄκρως ἀντικανονικὴν ἀπόκτησιν ἱεραρχίας ἐπισκόπων διὰ χειρῶν τοῦ Οἰκουμενιστοῦ ἐπισκόπου Σικάγου καὶ Ντητρόϊτ **Σεραφείμ** Ἰβάνωφ τὸ 1960 (εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχε καὶ ὁ Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος Γαλλίας Θεόφιλος Ἰονέσκου).

Τὸ 1924, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, ἐξέπεσε τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ σύνολον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία **κατέστη Σχισματικῆ**. Μετὰ τὸ Σχίσμα, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ **τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.)**, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καὶ διέκοψαν κάθε Πνευματικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1935 προσεχώρησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα προβλέπουν οἱ

Ἱεροὶ Κανόνες, τρεῖς Μητροπολίται: **α)** ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης, **β)** ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης, καὶ **γ)** ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου, ἀφοῦ, δημοσίως καὶ ἐγγράφως καὶ πρωτίστως διὰ Δικαστικοῦ Κλητῆρος, **ἀπεκήρυξαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Σχισματικὴν καὶ στερουμένην τῆς Θείας Χάριτος ἥτοι ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗΝ.** Κατόπιν προέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν τεσσάρων ἐπισκόπων: **α)** τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, **β)** τοῦ Μεγαρίδος Χριστοφόρου Χατζῆ, **γ)** τοῦ Διαυλείας Πολυκάρπου Λιώση, καὶ **δ)** τοῦ Βρεσθῆνης Ματθαίου Καρπαθάκη.

Ἡ Σχισματικὴ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου προέβη εἰς καθαίρεσιν καὶ τῶν ἑπτὰ ἐπισκόπων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπέβαλεν πενταετεῖς ἐξορίας ἢ περιοριστικὰ μέτρα.

Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος ἐδήλωσεν ἀμέσως μετανοίαν καὶ μεταμέλειαν διὰ τὰς πράξεις του καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Μητρόπολιν του.

Ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ ὁ Διαυλείας Πολυκαρπὸς ἀπεδέχθησαν τὴν ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου καθαίρεσιν καὶ τὸν ὑποβιβασμὸν των εἰς τὴν τάξιν τοῦ Ἱερέως, καὶ ἀπεσύρθησαν ἰδιοτευόντες ὡς Νεοημερολογῖται ἱερεῖς ἐπὶ δεκαετίαν.

Οἱ Δημητριάδος καὶ πρῶν Φλωρίνης ἔπειτα ἀπὸ 4 μὲ 5 μῆνας ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν κατόπιν μυστικῆς συμφωνίας μὲ τὴν Σχισματικὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ σύντομα ἤρχισαν νὰ διακηρῦττουν **νέαν δοξασίαν, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι μόνον Δυνάμει Σχισματικὴ καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισματικὴ.** Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου

δὲν κατέστησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὄντως Σχισματικήν, ἤτοι **Ἐνεργεῖα** Σχισματικήν καὶ ἄμοιρον τῆς Θείας Χάριτος. Μπορεῖ ὅμως, ὡς ἔλεγον, νὰ κηρυχθῆ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία Σχισματικὴ ὑπὸ μιᾶς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου. Δηλαδή, ἕως τότε θὰ εἶναι μόνον **Δυνάμει** Σχισματικὴ καὶ θὰ παραμένῃ Ὀρθόδοξος, Κανονικὴ, Ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος, ἔχουσα ἔγκυρα τὰ Μυστήρια μετὰ Χάριν Πνεύματος Ἁγίου καὶ παρέχουσα Σωτηρίαν!

Αὐτὴ ἡ δοξασία βεβαίως, ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀναιρεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν Πίστεως τὴν ὁποίαν διεκήρυξαν ἐπισήμως ὅταν προσῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τὸν Μάϊον τοῦ 1935. Τότε ἐχαρακτήρισαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν **Ἐνεργεῖα Σχισματικὴν** καὶ μάλιστα προέβησαν καὶ εἰς τὰς χειροτονίας τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων. Ἐὰν εἶναι μόνον Δυνάμει Σχισματικὴ, τότε ἡ πράξις τῶν χειροτονιῶν αὐτῶν **ἐπέσυρε Κανονικὴν Καθαίρεσιν**. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἠρνήθησαν αὐτὴν τὴν Ὁμολογίαν καὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν μόνον **Δυνάμει Σχισματικὴν**. Πότε ἐσκέπτοντο Ὀρθόδοξος, ὅταν ἐκήρυττον τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν **Ἐνεργεῖα Σχισματικὴν** καὶ ἔκαναν χειροτονίας ἢ ὅταν τὴν ἐκήρυττον **Δυνάμει Σχισματικὴν**; Σύμφωνα μετὰ τὴν νέαν των διακήρυξιν, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι μόνον Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεῖα Σχισματικὴ, τότε εἶναι Κανονικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ Καθαίρεσις τὰς ὁποίας τοὺς ἐπέβαλε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1935 εἶναι Κανονικαὶ καὶ ἔγκυροι. Ὅποτε αὐτοὶ ἀπὸ τὸ 1935 δὲν εἶναι Ἐπίσκοποι ἀλλὰ Μοναχοί, καὶ ἔξαπατοῦν τοὺς ἑαυτοῦς των καὶ τὸν λαόν.

Αὐτὴ ἡ ἀντίφασις ἀποτελεῖ καὶ ἰδιάζοντα παραλογισμόν, διότι θεωρεῖ **Πανορθόδοξον** μίαν μέλλουσαν Σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συνεδριάξουν Ἐκκλησίαι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ Ἐκκλησίαι τοῦ Παλαιοῦ κοινωνοῦσαι μετ' αὐτῶν διὰ νὰ δικάσουν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. **Εἶναι δυνατὸν οἱ ὑπόδικοι νὰ γίνουν δικασταὶ καὶ νὰ δικάσουν τὸν ἑαυτὸν τῶν κατὰ πόσον εἶναι ἔνοχοι;** Τοιαύτη Σύνοδος βεβαίως δὲν ἔχει συγκληθῆ ἕως σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐὰν συνεκαλεῖτο δὲν θὰ ἦ δυνατόν νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς Καταδικαστὰς τῶν προηγουμένων Πανορθόδοξων Συνόδων τοῦ **16ου** αἰῶνος. Ἐὰν τὰς ἀνεκάλει, θὰ ἦτο **ΛΗΣΤΡΙΚΗ**. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, διατὶ ζητοῦν μέλλουσαν Πανορθόδοξον Σύνοδον αὐτοὶ οἱ ὅποιοι δὲν σέβονται καὶ ἀγνοοῦν τὰς Ἀποφάσεις τῶν προηγηθειῶν τριῶν μεγάλων Πανορθόδοξων Συνόδων τοῦ **16ου** αἰῶνος; **Ἐμπαίζουν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους.**

Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, τὴν **2-12-1935** ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπανάληψιν, πολλακίς ἐζήτησεν ἐγγράφως τὴν ἀποκατάστασιν του εἰς τὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Ἀπέστειλε δὲ πρὸς τὴν Νεοημερολογικὴν Σύνοδον **τρεῖς** Λιβέλλους διὰ τῶν ὁποίων δηλώνει εὐλικρινῆ μετάνοιαν διὰ τὰς χειροτονίας τοῦ Μαΐου **1935**.

Ἐπίσης καὶ ὁ **πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος**, ἀγνωρίσας ὡς ἔγκυρον τὴν καθάρισιν του ὑπὸ τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Σχισματοαιρετικὸν Νεοημερολογικὸν Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως!!! Δηλαδή, ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία δι' αὐτὸν εἶναι Ὁρθόδοξος.

Ὁ Κυκλάδων Γερμανός καὶ ὁ **Βρεσθένης Ματθαῖος** ἀντέδρασαν, μὴ δεχθέντες αὐτὴν τὴν παλινδρόμησιν εἰς

τὴν Κακοδοξίαν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν Καινοτομιῶν. Κατόπιν δὲ πολλῶν συναντήσεων, συσκέψεων, δημοσιεύσεων, καὶ ἀνταλλαγῶν ἐγγράφων μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ὁ Κυκλάδων καὶ ὁ Βρεσθένης προέβησαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1937 εἰς τὴν Καταγγελίαν καὶ Ἀποκήρυξιν τοῦ Δημητριάδος καὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης μετ' ἄλλοι Ἐγκυκλίου Ἀποκηρύξεως, τὴν ἀπὸ 5-9-1937 καὶ τὴν ἀπὸ 19-9-1937, ὅθεν διεκόπη πᾶσα μετ' αὐτῶν Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία. Εἰς τὰς 14-10-1937 ὁ Κυκλάδων καὶ ὁ Βρεσθένης συνεδρίασαν μετ' 30 περίπου Ἱερομονάχους καὶ ὀλίγους Μοναχοὺς. Ἐκεῖ ἐξετάσθησαν αἱ ἐξελίξεις καὶ ἐξεδόθη Πρακτικὸν Συνόδου, συμφώνως πρὸς τὸ ὅποιον ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα πνευματικὴ μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνία. **Κατεδικάσθησαν συνάμα αἱ κακοδοξίαι των: Ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐνεργεῖα Σχισματικῆ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μωρώνονται οἱ ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου προσερχόμενοι, ὅτι τὸ Μῦρον τοῦ Πατριαρχείου ἔχει ἁγιαστικὴν Χάριν, καὶ ὅτι τὰ Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν εἶναι ἔγκυρα καὶ ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ἱστορικῆς ἀξίας ἐπίσης εἶναι ἡ ἐκδοθεῖσα τὸν Νοέμβριον τοῦ 1937 Ἐπιστολὴ ἑπτὰ Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Ἱερομονάχων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, οἱ ὅποιοι ἀποκηρύττουν, ἀναθεματίζουν καὶ καταδικάζουν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος Γερμανὸν καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, καὶ πάντας τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς «ὡς Σχισματικούς καὶ σεσηπότα μέλη καὶ ξένους τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὸ Σχίσμα τῶν Φλωρινικῶν εἶναι πλέον γεγονός τοῦ 1937 καὶ ἡ κακοδοξία των μένει γνωστὴ ὡς **Φλωρινισμός**, οἱ δὲ ὀπαδοὶ αὐτῆς ὡς **Φλωριναῖοι**.

Ὁ **Δημητριάδος Γερμανὸς** καὶ ὁ **πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος** ἐζήτησαν μὲ κοινὴν αἴτησιν τὴν ἀποκατάστασιν των ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, τὸ ὁποῖον διεβίβασε τὸ αἴτημά των τὴν **15ην** Ἰανουαρίου **1938** διὰ τοῦ ὑπ' Ἀριθ. Πρωτ. **1613** ἐγγράφου. Δι' αὐτῆς ὑπόσχοντο πλήρη συμμόρφωσιν μὲ τὴν ἀπόφασιν μιᾶς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου περὶ Παλαιοῦ καὶ Νέου Ἡμερολογίου, **οἰαδήποτε ἤθελεν εἶναι αὐτή**, αἰτοῦντες τὴν ἄρσιν ὄλων τῶν ἐναντίον των καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς καθαιρέσεώς των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκάστασιν των εἰς Μητροπόλεις.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ **Κυκλάδων Γερμανὸς** ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνη καὶ αὐτὸς **Φλωρινικὰ** φρονήματα, φθάνων νὰ δηλώνη γραπτῶς εἰς ἐπιστολάς του πρὸς Μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ὅτι ἀπὸ τὸν πρῶην Φλωρίνης καὶ τὸν Δημητριάδος **δὲν τὸν ἐχώρισαν τὸ 1937 λόγοι πίστεως**.

Ὁ **Βρεσθένης Ματθαῖος**, ἔχων ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῶν ἀνωτέρω τοποθετήσεων τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, καὶ μὴ λαβὼν οὔτε ἀπάντησιν οὔτε διάψευσιν, οὔτε γραπτὴν οὔτε προφορικὴν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους παρεμφερεῖς λόγους Πίστεως, διέκοψεν δι' Ἐγκυκλίου τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν τὴν **12ην** Ὀκτωβρίου τοῦ **1943**.

Τὴν **6/19-3-1944** ἀπέθανεν ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τοῦ Νέου

Ἡμερολογίου μὲ τιμὰς κανονικοῦ μέλους τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου.

Τὴν 1/14-6-1944 ὁ πρῶν Φλωρίνης ἐξέδωσεν πολυσέλιδον Ἐγκύκλιον διακηρύσσων ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι Κανονικὴ καὶ Ὁρθόδοξος, θέσει τὰς ὁποίας ἐπανελάβεν εἰς τὴν 15σέλιδον *Διασάφησίν* του, τὴν ἀπὸ 18-1-1945.

Τὴν 11-6-1945 ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος προσεχώρησαν πάλιν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πρῶν Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὅστις τοὺς ἐδέχθη ὡς ἐπισκόπους, ἐνῶ εἶχεν ὁ ἴδιος δημοσιεύσει ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνουν δεκτοὶ ποτὲ ὡς ἐπίσκοποι ἐπειδὴ εἶχον ἀρνηθῆ τὴν Ἀρχιερωσύνην των τὸ 1935, δεχόμενοι τότε τὸν ὑποβιβασμὸν των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἱερέως.

Τὴν 14-11-1945 οἱ ἀνωτέρω 3 ἐδημοσίευσαν εἰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν *Διαβεβαίωσιν* πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Κυβερνητικὰς Ἀρχὰς ὅτι «*οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει*» θὰ προβοῦν εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων, διότι αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπαναστατικὴ πρᾶξις κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος κατέβαλε πολυτεεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους προσπάθειας νὰ πείσῃ τὸν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομον νὰ ἀποδεχθῆ καὶ νὰ διακηρύξῃ δημοσίως τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935, ὅτι δηλαδή ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι *ἐνεργεῖα* Σχισματικὴ. Τὴν 9-7-1948 τοῦ ἀπέστειλε τελευταίαν ἐπιστολήν, ζητῶν τὴν ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τοῦ 1935 ἔνωσιν καὶ τὴν δημιουργίαν Συνόδου διὰ τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπων. Ὁ πρῶν Φλωρίνης ἀντέτεινε τὴν ἄνευ ὄρων ἔνωσιν.

Τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον τοῦ 1948 ὁ 87 ἐτῶν Βρεσθένης Ματθαῖος, ὑλοποιῶν τὴν Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς 26ης Αὐγούστου, ἐχειροτόνησε 4 ἐπισκόπους, τοῦ καθ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν συμμετέχοντος εἰς τὴν χειροτονίαν τῶν ἐπομένων: Τὸν Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνα Πάσιον (1-9-48), τὸν Πατρῶν Ἀνδρέαν Ἀνέστην (13-9-48), τὸν Θεσσαλονίκης Δημήτριον Ψαροθεοδωρόπουλον (16-9-48), καὶ τὸν Κορινθίας Κάλλιστον Μακρῆν (25-10-48).

Εἰς τὰ τέλη τοῦ 1949 ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς προσεχώρησεν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πρώην Φλωρίνης, τοῦ Μεγαρίδος, καὶ τοῦ Διαυλείας. Τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1950 συνελειτούργησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων καὶ προέβησαν κατόπιν εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ γεγονότος, τονίζοντες ὅτι ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ ἔνωσις τῶν ἀνευ λόγου διίσταμένων ἀρχιερέων! Ἐδικαιώθη οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος διὰ τὴν ἀπὸ 12-10-1943 Ἐγκύκλιόν του, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκοπτε τὸν Κυκλάδων Γερμανόν.

Τὴν 14ην Μαΐου 1950 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ματθαῖος Α' (Καρπαθάκης).

Τὴν 26ην Μαΐου 1950 μία ἀναπάντεχος δικαίωσις τῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης ἀπὸ τοὺς πολεμίους του: Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος, καὶ ὁ πρὸ τινος Μεγαρίδος ἀλλὰ νῦν Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, οἱ τέσσαρες Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι, ἐξαπέλυσαν Ἐγκύκλιον (ἀριθ. 13/26-5-1950, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», τεύχος 86, 12 Ἰουνίου 1950, σελ. 7), διὰ τῆς ὁποίας ἐδήλωναν ὅτι ἐπανέρχονται εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935, ὅτι ἀπορρι-

πτουν τὰ περὶ «*Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ*», ὅτι οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου πρέπει νὰ Μυρώνωνται, καὶ ὅτι ἀνακαλοῦν ὅλας τὰς ἀπὸ 1937 ἕως 1950 Πράξεις, Ἐγκυκλίους, καὶ Δημοσιεύσεις των περὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Αὐτὴν τὴν Ὁμολογίαν διατὶ δὲν τὴν ἔκαναν τὸ 1948, ὅταν ἐζήτει αὐτὴν ὁ Βρεσθένης διὰ νὰ προχωρήσουν ἀπὸ κοινοῦ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων;

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1950 ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, μὲ δημοσίευσμά του εἰς τὴν Ἐφημερίδα «*Βραδυνή*», ἀνακαλεῖ τὴν ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον τῆς 26-5-1950 ἀποκαλῶν αὐτὴν πρᾶξιν ἀμύνης καὶ ὄχι Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογικὴν Διακήρυξιν. Ἀναγνωρίζει δὲ τὴν Σχισματικὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον. Λέγει δὲ εἰς αὐτὸ τὸ δημοσίευμα ὅτι *ἔπρεπε ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία νὰ στείλῃ ἓνα Μητροπολίτην νὰ ὑποκριθῇ τὸν Παλαιοημερολογίτην καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἰς αὐτὴν.*

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1951 οἱ τέσσαρες Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι ἐδημοσίευσαν νέαν Ἐγκύκλιον, μὲ πανηγυρικὴν διατράνωσιν τοῦ «*Δυνάμει καὶ Ὅχι Ἐνεργείᾳ*», συμφῶνως πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ ζήτημα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ πάλιν «*τυγχάνει ἐπίδικον ἐνώπιον τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου*». Ἐδήλωσαν δὲ ὅτι οἱ ἴδιοι θὰ ἀναμείνουν «*μέχρι τῆς ὀριστικῆς καὶ ἐγκύρου διευθετήσεως ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ σοβαροῦ καὶ σκανδαλώδους τούτου ζητήματος*». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δι' αὐτοὺς ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἕως τότε Ὁρθόδοξος, θὰ ἔχη Χάριν εἰς τὰ Μυστήριά της καὶ θὰ παρέχῃ Σωτηρίαν. Ἐπὶ πλέον ὁμῶς σημαίνει ὅτι:

α) Αί χειροτονίαί ἐπισκόπων εἰς τὰς ὁποίας προέβησαν τὸν Μάϊον τοῦ 1935 οἱ Δημητριάδος, Ζακύνθου καὶ πρῶην Φλωρίνης ἀποτελοῦν πραξικοπηματικὴν ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θεωροῦν Κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον καὶ μόνον Δυνάμει Σχισματικῆν.

β) Αἱ καθαιρέσεις λοιπὸν τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς χειροτονηθέντας ὑπ' αὐτῶν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἰούνιον τοῦ 1935 εἶναι **κανονικαὶ καὶ ἰσχυραί**, δηλαδή, **αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον Ἐπίσκοποι ἀλλὰ Μοναχοί**, καὶ μάλιστα Μοναχοὶ οἱ ὅποιοι κάνουν Ἄντιποίησιν Ἀρχῆς ἐνεργοῦντες πράξεις Ἐπισκοπικὰς καὶ ἀπατῶντες τὸν λαόν.

γ) Ὅταν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐκήρυττε τὴν Νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν Ἐνεργεῖα Σχισματικῆν, ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους τὸ 1948, αὐτοὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ὁμολογίας των δὲν ἦσαν κἂν Ἐπίσκοποι καὶ ἐκεῖνος ἦτο ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος.

Τὴν 24-3-1951 ἀπέθανεν ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος ἐμμένων εἰς αὐτὸ τὸ κακόδοξον φρόνημα.

Τὴν 3-11-1952 οἱ τρεῖς ἐναπομείναντες Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι (πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος) κατέθεσαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων 2σέλιδον **ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ** διὰ τοῦ ὁποίου παρητήθησαν ἀπὸ Ἀρχηγοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν!!! Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ σχετικαὶ δημοσιεύσεις εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1953 ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος Χατζῆς καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης προ-

σεχώρησαν εις τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ «ἀπεκαταστάθησαν» ὡς ἐπίσκοποι.

Τὴν **15-6-1954** ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὦν πλέον μόνος, ἐδημοσίευσε τὸ κύκνειον ἄσμα του, μίαν **8σέλιδον Ἐγκύκλιον**, εἰς τὴν ὁποίαν καταφέρεται κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν ἀπὸ Βρεσθένης Ματθαίου προερχομένων, καὶ τονίζει πάλιν ὅτι μόνον μία Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ λύσῃ ἀρμοδίως τὸ Ἡμερολογιακὸν θέμα. Βαβαί, τῆς πλάνης τοῦ ἀνδρός! Διότι ὅταν τὸν Μάϊον τοῦ **1935** προέβαιεν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μετὰ τοῦ Δημητριάδος καὶ τοῦ Ζακύνθου, ΔΕΝ εἶχε γίνοι Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ ΔΕΝ εἶχε καταδικάσει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Ἐὰν ὄντως προαπαιτεῖτο ἡ σύγκλησις μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, τότε ὁ **πρῶν Φλωρίνης θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε σπεύσει δρομέως νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν** παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου διὰ τὰς χειροτονίας του τὸν Μάϊον τοῦ **1935**.

Τὴν **7ην Σεπτεμβρίου 1955** ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἄνευ Διαδόχων Ἐπισκόπων, ἀποδεικνύων ἐμπράκτως ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Ὁρθόδοξον καὶ Κανονικὴν. Συνολικῶς αἱ παλινδρομήσεις τοῦ πρῶν Φλωρίνης καὶ τῶν συνοδοιπόρων του θυμίζουν μᾶλλον τὴν **παλίρροιαν** εἰς τὸν Πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας παρὰ ὑπευθυνότητα καὶ συνείδησιν Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἀπὸ τὸ **1948** οἱ Φλωρινικοὶ κατηγοροῦσαν καὶ κατηγοροῦν τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον ὅτι ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπους μόνος του, ἐνῶ δῆθεν τότε ὑπῆρχον

καὶ ἄλλοι Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, ἰσχυρισμὸν τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι ἀνέτρεψαν μὲ τὴν Ἐγκύκλιον τῆς 26ης Μαΐου 1950. Αὐτοὶ ὅμως, οἱ δῆθεν Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τέσσαρες, διατὶ δὲν ἐχειροτόνησαν οὔτε ἓνα ἐπίσκοπον; Ἀπλουστάτα, διότι ἦσαν Κακόδοξοι, Σχισματικοί, καὶ ἔργῳ ὑπεργολάβοι καὶ μυστικοὶ πράκτορες καὶ Οὐνίται τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώριζον ὡς Ὁρθόδοξον καὶ μὴ Σχισματικὴν.

Ἐπὶ πλέον, ἐφ' ὅσον οἱ 4 Φλωρινικοὶ Ἐπίσκοποι πιστεύουν ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι ΔΥΝΑΜΕΙ Σχισματικὴ καὶ ἄρα Ὁρθόδοξος καὶ Κανονικὴ, αὐτοὶ οὐσιαστικῶς ἀνήκουν εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.. Ὡς ἐκ τούτου, καὶ ὡς ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΙ μάλιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησίας τὸ 1935, δὲν δικαιοῦνται νὰ ἔχουν λόγον περὶ τῶν Χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τὸ 1948 καὶ νὰ ἐξαπατοῦν τὸν λαὸν ὑποκρινόμενοι τοὺς Ὁρθοδόξους.

Καταδικάζονται λοιπὸν ἐκ τῶν ἔσω οἱ Φλωρινικοὶ καὶ διὰ τὰς πράξεις των καὶ διὰ τὰς παραλήψεις των, καὶ διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων των καὶ διὰ τὴν μὴ ἀπόδοσιν λόγου.

Ἡ ἀπὸ 26ης Μαΐου 1950 Ἐγκύκλιος Ὁμολογία τοῦ πρώην Φλωρίνης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ἐπισκόπων καὶ τὸ γεγονός ὅτι αὐτοὶ δὲν ἐχειροτόνησαν ἐπισκόπους πρὸς ἐκκλησιαστικὴν διαδοχὴν ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος (Καρπαθάκης) ἦτο ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948 ὅταν προέβη εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων. Τὸν ἐδικαίωσαν κατὰ κράτος ἀποδεικνύοντες ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ἀλλὰ ἐγκάθετοι Οὐνίται τοῦ Νεοημερολογισμοῦ καὶ ὑποκριταί.

Οἱ πλανηθέντες ἀπὸ τὸν πρῶην Φλωρίνης Παλαιο-
ημερολογίται ἔμειναν ἀκέφαλοι καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ διά-
φορα Πατριαρχεῖα νὰ τοὺς χειροτονήσουν ἐπίσκοπους,
ἀλλὰ ἀπερρίφθησαν. Κατέληξαν δὲ εἰς μίαν ἐκ τῶν πέντε
ἐν Ἀμερικῇ Συνόδων τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, τὴν ὑπὸ
τὸν Μητροπολίτην Ἀναστάσιον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπερρί-
φθησαν κατ' ἐπανάληψιν.

Τὴν **9ην Δεκεμβρίου 1960** ὁ Φλωρινικὸς Ἀρχιμανδρίτης
Ἀκάκιος Παππᾶς ἐχειροτονήθη **κρυφίως, ἄνευ Συνοδικῆς**
ἐγκρίσεως, καὶ παρὰ τὴν Συνοδικὴν ἀπαγόρευσιν, ἐπίσκο-
πος Ταλαντίου εἰς τὸ Ντητρόϊτ τοῦ Μίσιγκαν τῶν Η.Π.Α.
ὑπὸ τοῦ Σικάγου καὶ Ντητρόϊτ **Σεραφεῖμ Ἰβάνωφ** καὶ τοῦ
Νεοημερολογίτου ἐπισκόπου Γαλλίας **Θεοφίλου Ἰονέσκου**,
ἀμφοτέρων μελῶν τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς
Διασποράς, ἡ ὁποία Σύνοδος **ὑπήγετο εἰς τὸ Πατριαρχεῖον**
Κωνσταντινουπόλεως, συλλειτουργοῦσε μὲ τοὺς Νεοημε-
ρολογίτας καὶ εἶχε δύο μέλη Νεοημερολογίτας Ἐπισκόπους.
Ὁ Σεραφεῖμ ὅμως δὲν ἔδωσε Χειροτονητήριον εἰς τὸν Ἀκά-
κιον, διότι ἦτο παράνομος ἡ Χειροτονία καὶ εἶχεν ἀπαγο-
ρευθῆ ἀπὸ τὴν Σύνοδόν του. Τοῦ ἔδωσε μόνον ἓν μικρὸν
σημείωμα, Βεβαίωσιν, ἡ ὁποία φέρει τὴν ὑπογραφὴν **ἐνδὸς**
ἐπίσκοπου, τοῦ Σεραφεῖμ. Αὐτὴν δὲ τὴν Βεβαίωσιν δὲν τὴν
ἐδημοσίευσαν ποτὲ οἱ Φλωρινοσεραφεϊμικοὶ μέχρι σήμερον.

Τὸν **Μαῖον τοῦ 1962** ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος προσεκά-
λεσε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Λατινόφρονα Χιλῆς Λεόντιον
Φιλίπποβιτς τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Δια-
σποράς. Οὗτος, λάθρα ἐλθὼν καὶ ἄνευ Συνοδικῆς ἀδείας,
συνέπραξε μὲ τὸν Ἀκάκιον καὶ ἐχειροτόνησαν **τρεῖς ἐπι-**
σκόπους: Τὸν Κυκλάδων Παρθένιον Σκουρλιῆν, τὸν Γαρ-

δικίου Αύξέντιον Πάστραν, καὶ τὸν Μαγνησίας Χρυσόστομον Νασλίμην.

Οὕτω, ὅλως παρανόμως, οἱ **Φλωρινοσεραφειμικοὶ** ἀπέκτησαν Σύνοδον Κακοδόξων ἐπισκόπων καὶ ὄχι Ὁρθόδοξων, καθότι ἡ Σύνοδος των **χωλαίνει πολλαπλῶς, καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ φρόνημα, καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προέλευσιν τῶν χειροτονιῶν, διότι:**

1) Προῆλθεν ἄνευ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως καὶ ἐνάντια εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἀπόφασιν τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὅπου ἀνῆκον οἱ χειροτονήσαντες Σεραφεῖμ καὶ Θεόφιλος, τὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, ἦτοι, προῆλθεν ἐξωσυνοδικῶς, ἀνυποτάκτως, αὐθαιρέτως, παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς.

2) Προῆλθε διὰ χειρῶν Νεοημερολογιτῶν, ὅπως ἦτο ὁ Θεόφιλος, καὶ κοινωνούντων μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἦτο ὁ Σεραφεῖμ καὶ ὁ Λεόντιος ἀντιστοιχῶς. Σημειωτέον ὅτι ὁ Θεόφιλος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπέγραψε τὴν Βεβαίωσιν τοῦ Σεραφεῖμ, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἔγγραφον ὁμολογίαν ἐμνημόνευε τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τὸν Πάπαν, ἠρνεῖτο μέχρι τοῦ θανάτου του ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου ἢ ὅτι ἐγνώριζε κάτι περὶ αὐτῆς.

3) Προῆλθεν **ὑπερορίως καὶ κρυφίως**, τόσον ἡ χειροτονία Ἀκακίου τὸ 1960 ὅσον καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι τὸ 1962.

Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου τὸ 1960 δὲν ἀνεγνωρίσθη ποτὲ ἐπίσημως καὶ Συνοδικῶς ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου τῶν Ρώσων. Μάλιστα δὲ **ὑπάρχουν τέσσαρα ἐπίσημα ἔγγραφα** εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Σύνοδος αὐτὴ δηλώνει ὅτι τῆς εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου.

Οί χειροτονηθέντες τὸ 1960 καὶ τὸ 1962 δὲν ἔχουν δημοσιεύσει ποτὲ τὰ Χειροτονητήριά των. Ἡ ἀρχὴ των κρύπτεται ἐν σκοτίᾳ καὶ παρανομία πολλῇ, ἡ δὲ ἱερωσύνη των εἶναι **ἀνυπόστατος καὶ ἀναπόδεικτος**.

Μία Ἐπιστολὴ τοῦ 1969 τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τὴν ὁποῖαν ἐπικαλοῦνται οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ **πάσχει Κανονικότητος**, δὲν ἀποδεικνύει τὴν νομιμότητά των, καὶ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν καὶ ἀντίφασιν πρὸς τὰ τέσσαρα προηγηθέντα ἐπίσημα Συνοδικὰ Ἐγγραφα αὐτῆς τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν Χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω καθιστοῦν τοὺς Φλωρινοσεραφειμικοὺς αὐτόχρημα ἀνιέρους καὶ ΟΥΝΙΤΑΣ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς προερχομένους παρ' αὐτοῦ.

Καμμία ἐκ τῶν μεταγενεστέρων διασπάσεών των δὲν ἐπανώρθωσε τὸ ἄκυρον τῆς προελεύσεώς των οὔτε τὸ ἀντορθόδοξον ἀντιφατικὸν φρόνημά των. Ὡς ὁμόφρονες καὶ προερχόμενοι ἐκ τῶν Σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν **δὲν ἔχουν οὔτε Ἀποστολικὴν Πίστιν οὔτε Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν**. Ἐὰν τινὲς ἐξ αὐτῶν λέγουν ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται εἶναι ἐνεργεῖα Σχισματικοί, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνουν καὶ ἀποδεικνύουν εἶναι ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ εἶναι Σχισματικοί, ἐφόσον αἱ χειροτονίαι των προέρχονται ἀπὸ Νεοημερολογίτας.

Περὶ σποράς στοιχείων περὶ τῶν ἀνωτέρω παρατίθενται εἰς τὸ περιοδικὸν «**Κ.Ε.Ο.**» τεύχος 35, 2008.

Ἐν συνόψει, ἐπειδὴ οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι αἱ Νεοημερολογικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ κοινωνοῦσαι αὐταῖς ἔχουν ἔγκυρα, πραγματικὰ Μυστήρια καὶ τὴν Χάριν

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοῦσαν ἐν αὐταῖς (εἶναι δηλαδή κατὰ τὸ φρόνημά των καθηρημένοι), καὶ ἐπειδὴ αἱ χειροτονίαι των προέρχονται ἐξ αὐτῶν μὲ κάθε ἀντικανονικότητα καὶ παρανομίαν, διὰ τοῦτο, **ΔΕΝ ἔχουν λόγον ὑπάρξεως** χωριστὰ ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας, **ΔΕΝ ἀνήκουν** εἰς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, **τελοῦν ὑπὸ τὰ Ἀναθέματα καὶ τὰς Καταδικὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**, καὶ δικαίως **τυγχάνουν** ἀπὸ τὸ 1937 καὶ ἐντεῦθεν **κεχωρισμένοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**, τῶν ἀπὸ Βρεσθένης Ματθαίου ἐλκόντων τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἔστω καὶ ἐὰν ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Αἱ πολλαπλαῖ διακυμάνσεις καὶ ἀντιφάσεις τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν, τὰ κακόδοξα φρονήματά των, καὶ ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως Παράνομος, Ἀντικανονικὴ, Ἀντορθόδοξος καὶ Σχισματικὴ προέλευσις τῶν ἐπισκόπων των, τοὺς κατατάσσει εἰς τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν θέσιν μετὰ τῶν Σχισματικῶν Νεοημερολογιτῶν **ὡς Οὐνίτας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ**. Ἐπιφέρει δὲ ἐπ' αὐτῶν τὰς αὐτὰς Ἀρὰς καὶ Καταδικὰς αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς προερχομένων ἐξ αὐτοῦ καὶ στερουμένων Ἱερωσύνης καὶ Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἀπαγορεύεται **πᾶσα συμπροσευχὴ καὶ πᾶσα πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν Σχισματικῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν**. Ὅστις ἐπικοινωνεῖ πνευματικῶς μετ' αὐτῶν, **χάνει τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν Πίστεως καὶ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**.